

**LEONIDA
TEODORESCU**

*„Dar nu era un peștișor obișnuit, era un
peștișor de aur“.*

A. S. Pușkin

Irina și Topki

piesă în două părți

Filicele mele, Iulia Irina

Partea I

CÎNTEC DE ÎNCEPUT

Tot stă lingă-o baltă
O barză înaltă,
O barză pe nume Clic-clac.

Și chiar lingă barză
Se află o varză
Mai verde decît un brotac.

Dar pasărea-barză
Nu papă din varză
Și-și viră tot ciocul în lac.

Ah, barza vrea pește !
De asta ocheste
Cu ciocul și face țac-țac.

Dar pește nu este
Și-ncepe-o poveste
Cu varza și barza Clic-elac.

C-aici, lingă baltă,
O barză înaltă
Mincă toată varza, țac-pac.

Tabloul 1

Un cerc de lumină. În mijlocul cercului de lumină e un pom. Pe lingă pom lucrează cu sirg băiețelul Frișcă. Frișcă pavoazează pomul cu tot felul de anunțuri. Pune primul afiș. Chiar deasupra capului lui Frișcă au răsărit cuvintele : „un prost !“. Frișcă se dă la o parte ca să-și vadă opera. Afișul întreg : „Cine pescuiește aici e un prost !“ Frișcă citește tare și cu multă plăcere afișul, deși e foarte răgușit. La fel procedează și cu celelalte afișe pe care le atîrnă cu o mare viteză : „Numai un prost pescuiește aici !“, „În balta azurie nu sînt pești !“ și ultimul afiș pe care scrie doar atît : „Hahaha !“. Frișcă e foarte mindru de el. Își contemplă opera.

FRIȘCA : Irina !

(Acum e luminată întreaga scenă. În fața e Irina, cu o undiță în mână. În fața Irinei e ceva care seamănă cu o baltă. Balta e azurie.)

IRINA : Ce-i, Frișcă ?

FRIȘCA : Hahaha ! De ce nu te uiți în spatele tău ? Hahaha !

IRINA : De ce să mă uit ? Ca să te văd pe tine ?

FRIȘCA : Hahaha ! Uite ce de afișe sînt în copac ! Le-a pus o mînă misterioasă. Vrei să-ți spun ce scrie pe ele ?

IRINA : Nu.

FRIȘCA : Ți-e frică ! Este, că ți-e frică ? Hahaha ! Știi ce scrie ? Că cine pescuiește aici e un prost ! Hahaha !

IRINA : Cine zice, ăla e. Iar tu ești un lacom de înghețată și un înghițitor de înghețată și-o să răgușești de tot și-o să faci numai așa : hîr, hîr, hîr !

FRIȘCA (visător) : Ah, ce n-aș da pentru un butoi de înghețată... Îți dai seama ? Să stai în fața unui butoi de înghețată, să ai un linguroi mare în mînă și să-i dai înainte. Așa, fii atentă : hop-hliup ! hop-hliup ! Și înghiți tot butoiul ! Hahaha !

IRINA : Sst ! Mai încet, Frișcă.

FRIȘCA : Da' de ce ?

IRINA : Îmi sperii peștișorii.

FRIȘCA : Hahaha ! În Balta azurie nu există nici un pește. Nici măcar un os de pește ! Nici măcar o icră !

IRINA : Nici măcar nu te aud. Și nici nu vreau să te aud. Și nici peștișorii nu vor să te audă. Frișcă-morișcă mișcă și pișcă ! Hahaha !

FRIȘCA : Așa ? Bine...

(Frișcă se apropie tiptil de Irina și se așază lîngă ea.)

IRINA (încet, ca pentru ea) : Pește, pește, peștișor...

FRIȘCA : Miau !

IRINA (amenințător) : De ce-ai făcut „miau” ?

FRIȘCA : Pentru că sînt pisică ! Și peștișorii le e frică de pisici !

(Irina se scoală în picioare și-și duce mîinile pîlnie la gură.)

IRINA : Muțicanu ! (Ascultă puțin. Nu se aude nimic.) Muțicanu ! Frișcă nu mă lasă-n pace !

(Irina se așază la loc și-și ia undița în primire.)

FRIȘCA (ușor speriat) : Cine știe pe unde umblă Muțicanu...

IRINA : Pe unde umblă Muțicanu ?

Ți-arăt eu pe unde umblă Muțicanu ! Muțicanu s-a dus la bunica, dacă vrei să știi. Ca să-mi ia gustarea de zece și treizeci și cinci de minute.

FRIȘCA (interes sincer) : Ți-aduce și-o înghețată ?

IRINA (superior) : Cine mănîncă înghețată la gustarea de dimineață ?

FRIȘCA (mult entuziasm) : Eu ! (O tuse prelungită.) Au ! Nu știu de ce-mi vine să tușesc.

IRINA : Sst ! Parcă văd un peștișor.

FRIȘCA : Au ! E mare ? Că mie mi-e frică de animale.

IRINA : Nu știu. Că nu-l văd. Taci din gură. Muțicanu mi-a spus să stau cu mîinte lîngă Balta azurie. Pînă-mi aduce gustarea de zece și treizeci și cinci.

FRIȘCA : Și dacă-l prinzi ? Dacă-l prinzi pe pește ? Ce-ai să faci cu el ?

IRINA (derutată, nu s-a gîndit la asta) : Poftim ? Ai zis ceva ?

FRIȘCA : Dacă am zis... Sigur că am zis. Și dacă-l prinzi pe pește ? Ce-ai să faci cu el ?

IRINA (tot derutată) : Îl țin de vorbă.

FRIȘCA : Adică, îi spui tu ceva și-ți spune și el ceva ? Hahaha !

IRINA (imitîndu-l) : Hahaha ! Sigur c-o să spun ceva și-o să spună și el ceva.

FRIȘCA : Hahaha ! Peștii sînt muți ! N-ai știut asta ! Hahaha ! N-ai știut că peștii sînt muți ! Sînt muți ! Muți de tot !

IRINA : Ai vorbit tu vreodată cu un pește și ți-a spus el că e mut ?

(Frișcă rămîne cu gura căscată.)

FRIȘCA (încet) : Mda. (Tare.) Miau ! Miau !

IRINA : Ham ! Ham !

(Frișcă o ia la goană. Se oprește.)

FRIȘCA (multă teamă) : Cine a făcut „ham ! ham !” ?

IRINA : Eu ! Ham ! Ham !

(Frișcă e gata s-o ia din nou la goană. Se oprește.)

FRIȘCA : Nu ți-e rușine ? Așa se poartă un coleg cu un alt coleg ? Nu știi că mi-e frică de căței ? Să știi că mă supăr și plec. Auzi, Irina ? Mă supăr și plec.

IRINA : Foarte bine. Du-te.

FRIȘCA : Așa ? Bine. Am o grămadă de bani și mă duc să-mi cumpăr înghețată. De toți banii ! (Îl apucă din nou tusea.)

IRINA (încet) : Pește, pește, peștișor...

FRIȘCA (mormăind) : Dar de unde ațîția bani ? Că am mîncat trei înghețate astăzi. (Se scormonește prin buzunare.)

Nimic. Au ! Am găsit ceva. (Scoate o monedă din buzunar. Deziluzie mare.) Cinci bani... A. dacă aş mai avea un leu ! Un leu ! Ia să văd dacă nu e un leu pe jos. (Cercetează cu multă atenție de jur-împrejurul copacului.) Nimic. Dar în copac ? Tot nimic... Poți să-ți cumperi o înghețată cu nimic ? (Tuse. Ipocrit.) Nici nu e sănătos să măninci înghețată toată ziua. Poți să și tușești. Mai bine mă bag după copac.

(Frișcă se ascunde după copac. Irina se uită atent în spatele ei. Nu-l vede pe Frișcă. Se scoală în picioare cu undița în mână. Cintă.)

IRINA :

Pește, pește, peștișor.
Hai puțin la mine.
O să-ți dau un viermișor
Și-o să fie bine.

Balta e ca de cristal,
Dacă-nchizi o pleoapă.
O să-ți spun cum e pe mal,
Tu — cum e în apă.

Mama ta e un morun
Sau o roșioară ?
Peștișorule, fii bun,
Vino într-o doară.

Pește, pește, peștișor,
Vino lângă mine.
Ți-am găsit un viermișor
Și-o să-ți fie bine.

VOCEA PEȘTIȘORULUI TOPKI (peștișorul nu se va vedea tot timpul spectacolului) : Au ! M-ai prins !

IRINA (speriată) : Au ! Te-am prins, peștișorule ! Vai, ce rău-mi pare ! Sau : ah, ce bine-mi pare ? Nu știu cum îmi pare, peștișorule !

TOPKI : Au !

IRINA : Au ?

TOPKI : Au !

IRINA (a înțeles totul) : Te doare, peștișorule ?

TOPKI : Au, ce mă doare ! Au ! (Altă voce.) Da' de ce-mi spui „peștișorule“ ?

IRINA (ușor derutată) : Nu ești un peștișor ?

TOPKI : Un peștișor ! Ha ! (Din ce în ce mai arțăgos.) Un peștișor ! Au ! Știi cine sint eu ? Au !

IRINA : Cine ești tu ?

(Toată această scenă va fi urmărită cu înfrigurare, și chiar cu frică, de Frișcă, ascuns după copacul pavoazat.)

TOPKI : Eu sint peștișorul Topki ! Așa mă cheamă ! Peștișorul Topki ! Nu un peștișor, acolo... Peștișorul Topki, în persoană ! Au !

IRINA : Topki ? Chiar așa te cheamă — Topki ?

TOPKI (pus pe scandal) : Ce, nu-i un nume frumos ?

IRINA : Pss ! Știi ce nume frumos ai ? Nici n-am auzit de numele ăsta ! Nici n-am știut că există ! Topki !

TOPKI : Au !

IRINA : Pe mine mă cheamă Irina.

TOPKI : Au ! Știu cum te cheamă. Că l-am auzit pe ăla lacom, care mănincă înghețată toată ziua.

IRINA : Era Frișcă.

TOPKI : Nu mă interesează cine era. Că mie nu-mi plac copiii lacomi. Au !

IRINA : Te doare, Topki ?

TOPKI : Au ! Știi ce mă doare ? ! Mi s-a înfipt cîrligul uite-aici.

(Irina se culcă pe burtă ca să vadă mai bine.)

IRINA : Unde ? Aici ?

TOPKI : Nu. Mai sus.

IRINA : Aici ?

TOPKI (arțăgos) : Nu ți-am spus că mai sus ?

IRINA : Aici ?

TOPKI (mai puțin arțăgos) : Aici, sigur. Nu ți-am spus...

IRINA : Și cum să-l trag ? Cum să trag cîrligul ? Așa ? Așa e bine ?

TOPKI : Au ! E bine ! Mai jos ! Mai sus ! Au !

IRINA : Și acum ? Stînga jos sau dreapta sus ?

TOPKI : Nu știu care e stînga și care e dreapta.

IRINA : Nu ți-e rușine, Topki ?

TOPKI : Au ! Că eu n-am mîini, înțelegi ? Au ! Uf ! Ai scos cîrligul ! L-ai scos ! Bravo, bravo, Irina, bravo !

IRINA : Uf ! Bine că l-am scos. Vrei un antinevralgic ? Iod ? Aspirină ? Pansament ?

TOPKI : Vreau o bucățică de pilne. Mi-e foame. Știi ce foame mi-e...

(Irina se caută prin buzunare. Frișcă, uluit, continuă să se agite după copac.)

IRINA : N-am decît o bucățică de corn. E bun și cornul ?

(Se întinde din nou pe burtă ca să-i dea lui Topki bucăţica de corn.)

TOPKI : Mulţumesc, Irina. Au ' Mă mai doare puţin aici, într-o parte.

IRINA : N-am vrut să te prind. Ba am vrut să te prind. Nu ştiu dacă am vrut să te prind. Dar de ce vorbeşti, Topki ? Peştii nu sînt muţi ?

TOPKI : Peştii vorbesc, dacă dau de un copil grozav.

IRINA : Şi, eu sînt un copil grozav ? Crezi tu că sînt un copil grozav ?

TOPKI : Sigur că eşti ! Ce, n-ai ştiut pînă acum ?

IRINA : Am avut eu unele bănuiele, dar nu era nimic sigur.

FRIŞCA *(de după pom, a tăcut totuşi prea mult)* : Şi eu ! Şi eu ! Sînt şi eu un copil grozav !

TOPKI *(nu-l aude pe Frişcă şi nici nu-l va auzi)* : Ascultă, Irina ! Tu ai vreo dorinţă ?

IRINA : Sigur că am. Să vină mai repede Muţicanu cu gustarea de zece şi treizeci şi cinci.

TOPKI : Acum e zecé şi douăzeci şi şapte. Şi Muţicanu va veni oricum. Dar n-ai tu o dorinţă grozavă ?

IRINA : O dorinţă grozavă ?

FRIŞCA *(de după pom)* : Un butoi de îngheţată ! Zi că vrei un butoi de îngheţată !

TOPKI *(continuă să nu-l audă pe Frişcă)* : O dorinţă grozavă ! Cea mai grozavă !

IRINA : Şi dacă am, ce ?

TOPKI : Eu îţi voi îndeplini orice dorinţă ! Orice dorinţă !

IRINA : Orice dorinţă ? Chiar orice dorinţă ?

FRIŞCA *(de după pom)* : Două butoaie de îngheţată !

TOPKI *(nu-l aude)* : Orice dorinţă. N-ai auzit de peştişorul Topki ? Peştişorul Topki poate să îndeplinească orice dorinţă.

FRIŞCA *(disperat şi mai răguşit decît înainte)* : Trei butoaie de îngheţată ! Trei ! Trei şi un sfeţ !

TOPKI : Te-ai purtat aşa de frumos cu mine... Şi vreau foarte mult să-ţi îndeplinesc o dorinţă. Ce dorinţă ai, Irina ?

IRINA *(derutată)* : Eu ?

TOPKI : Tu !

IRINA *(sincer)* : Nu ştiu ce dorinţă am.

TOPKI : Nu ştii ? Chiar nu ştii ?

FRIŞCA *(a ieşit cu totul de după pom)* : Trei butoaie de îngheţată ! Cu frişcă !

IRINA : Pe cuvîntul meu de copil că nu ştiu. Îmi pare rău, Topki. Cred că ar fi trebuit să ştiu.

TOPKI : Ai să ştii. Ai să te gîndeşti şi ai să ştii.

FRIŞCA : Eu ştiu !

TOPKI *(nu-l aude)* : Ai să te gîndeşti pînă miine şi-ai să afli. Iar eu am să te aştept aici. La ora douăsprezece. Bine, Irina ?

IRINA : Bine, Topki. Îţi mulţumesc.

TOPKI : Eu îţi mulţumesc. La revedere, Irina !

IRINA : La revedere, Topki.

(Se aude un fişuit. Fişuitul se stinge. De Irina se apropie, agresiv, Frişcă.)

FRIŞCA : Aşa ? Nu i-ai spus nimic de îngheţată, nu ? De ce nu i-ai spus nimic de trei butoaie de îngheţată ? Vrei bătaie ? Înainte !

IRINA : Muţicanu ! Nu mi-e frică de tine, dacă vrei să ştii, Răguşilă. Ulte că vine Muţicanu ! Frişcă-morişcă mişcă şi pişcă !

FRIŞCA *(mormăind)* : Las' că pun eu mîna pe tine...

CÎNTEC DE PAUZA

Pluteşte-ntr-o baltă

(Ştiţi care ? — Cealaltă !)

Răţoiul pe nume Mac-mac.

Şi-aşteaptă Răţoiul

Să strige Broscoiul

Din trestii şi ierburi — oac-oac !

Ah ! ţipă Răţoiul.

Ah ! ţipă Broscolul.

Ah ! c-o grozăvie pe lac...

Ce vor ? Să se muşte ?

Sau caută muşte ?

Că ţipă : oac-oac şi mac-mac !

Dar alta-i povestea

Şi alta e vestea

Cu domnii Mac-mac şi Oac-oac.

Nu caută muşte,

Nu vor să se muşte,

Ghiduşii se joacă pe lac !

Tabloul 2

Același pom ca în primul tablou, numai că de data asta pomul e în curtea școlii. Deasupra pomului atîrnă un ceas uriaș. În dreptul cifrei 12 scrie cu litere mari : „Ora îndeplinirii dorințelor”. Se aude un ticăit puternic, care cînd se va pierde, cînd va reveni.

În fața pomului e un fel de chioșc, de fapt un acoperiș ușor țuguiaț, sprijinit în patru bețe. De acoperiș e atîrnată o lozincă : „Elevi ! Verificați-vă ținuta !” Semnat : „Clasa I”.

Chiar în mijlocul chioșcului e o bancă pe care stau trei copii : fetița Boroboată, care are o trompetă în mină, și băieții Boabă și Gogoloi. În fața lor se află Irina, care tocmai le spune ceva. E limpede că cei trei copii o ascultă cu multă și pasionată atenție.

IRINA : Așa mi-a spus peștișorul Topki : să-mi fac rost de o dorință. De unde s-o iau ? Că trebuie o dorință grozavă, nu ?

(De după copac apare capul lui Frișcă. E mult mai răgușit decît în primul tablou. E chiar hîriit.)

FRIȘCĂ : Minte ! Minte, Melinte, n-are plăcinte ! (Toți copiii sar ca la comandă în picioare și, împreună cu Irina, strigă : „Frișcă-morișcă mișcă și pișcă !” Boroboată suflă în trompetă. Frișcă o ia la goană. Din culise apare capul lui Frișcă.) Boroboată !

BOROBOATĂ : Eu !

FRIȘCĂ : Tu ai suflat în trompetă ?

BOROBOATĂ : Eu !

FRIȘCĂ : Vrei bătaie ? Cine ți-a spus să suflî în trompetă ? Repede ! Ce te gîndești ? ! Cine ți-a spus ?

BOROBOATĂ (franc) : Eu ! Uneori vorbesc eu cu eu.

FRIȘCĂ (derutat) : Așa...

BOROBOATĂ : Nu ! (După o pauză de gîndire.) Eu cu mine. Sau mine cu eu ?

FRIȘCĂ (amenințător) : Așa...

BOROBOATĂ : Eu îmi vorbesc mie ! Asta e ! Hahaha ! Nu mai pot de rîs ! Și știi ce-mi spun ? Hai, Boroboată, te rog frumos, suflă în trompetă !

FRIȘCĂ : Rușine ! Vai, ce rușine... Așa se poartă un coleg cu un alt coleg ? Nu știi că mi-e frică de trompetă ? Las' c-am să te sperii și eu.

(Capul lui Frișcă dispăre în culise.)

GOGOLOI : Pss... Cine n-are o dorință... Irina ! Chiar așa ți-a spus Topki ? Că-ți îndeplinește orice dorință ? Ori-ce ? Chiar orice ?

IRINA (imită evident pe cineva) : Gogoloi ! De cite ori vrei să ți se spună un lucru ? De ce nu ești atent ? Unde ți-e capul ?

GOGOLOI : Pss... Fac o nouă colecție, asta e. Am strîns mingi sparte și nu mai string mingi sparte. Am strîns pixuri stricate și nu mai string pixuri stricate. Gata, s-a terminat. Acum string ace cu gămălie fără gămălie. Pss...

BOABĂ : Au ! Ace cu gămălie fără gămălie ? Au !

GOGOLOI : Boabă, fii bărbat ! Ce înseamnă „au” ?

BOABĂ : „Au” de la „au, ce doare !”. Săracul Gogoloi... De cite ori te-ai înțepat pînă acum ?

GOGOLOI : Pss... Niciodată !

BOABĂ : Ești grozav, Gogoloi ! Să stringi acele alea fără gămălie și să nu te înțepi... Copii, să strigăm de trei ori „Bravo, bravo, Gogoloi, bravo !”

IRINA (circumspectă) : Ascultă, Gogoloi. Unde ai găsit tu ace cu gămălie fără gămălie ?

GOGOLOI (spăsit, dar sincer) : Pss... N-am prea găsit. Pss... N-am găsit chiar nici unul. Poate, de asta nu m-am înțepat ? (Brusc, mult entuziasm.) Dar am să string un munte de ace cu gămălie fără gămălie ! Doi munți de ace cu gămălie fără gămălie ! Trei...

(Boroboată suflă în trompetă.)

BOROBOATĂ : Stop, Gogoloi ! Drepți, Gogoloi ! (Gogoloi ia poziția de drepți.) Ce vrei să faci cu cei doi munți de ace cu gămălie fără gămălie ? Să înțepi pisici ?

VOCEA LUI FRIȘCĂ : Da !

GOGOLOI : Nu !

BOROBOATĂ : Să înțepi căței ?

VOCEA LUI FRIȘCĂ : Da !

GOGOLOI : Nu ! Am să dau doi munți de ace cu gămălie fără gămălie ca să se pună zăbrele la ferestre. Pss... Și atunci cînd o să jucăm fotbal n-o să mai spargem geamuri. Pss... Și n-o să mai strige nimeni la noi : „Mai terminați, mă, cu bășica aia !”

BOROBOATĂ : Gogoloi ! Mă miram eu să ai și tu ceva serios în cap. Mi-e rușine

că te cunoșc. Adică, să-i spună Irina peștișorului Topki de fotbalul vostru ?
GOGOLOI : Cum o să-i spună ? Pss...
Hahaha ! O să fac eu singur treaba asta, și cu Boabă, și cu...

VOCEA LUI FRIȘCĂ : Eu, nu !

GOGOLOI : Nu e dorința Irinei ? Cum o să iau eu dorința Irinei...

IRINA (*sincer și direct*) : Am vorbit cu bunica și cu Muțicanu și le-am zis de peștișorul Topki. Și bunica și Muțicanu mi-au spus că trebuie neapărat să fie o dorință mare și frumoasă și pe care să n-o poți face singur.

BOABĂ : Cum ai zis, Irina ?

IRINA : Să fie mare și frumoasă și să n-o poți face singur.

BOABĂ : Copii, vă rog frumos, hai să strigăm „Bravo, bravo, Irina, bravo !”

(*Din culise apare capul lui Frișcă.*)

FRIȘCĂ (*răgușit*) : Un butoi de înghețată ! E o dorință mare, frumoasă și n-o pot face singur ! Și nici nu mă ajută nimeni.

IRINA : Huș, găină, la culcuș !

FRIȘCĂ : Nu ți-e rușine, Irina ? Nu știi că mi-e frică de găini ?...

(*Capul lui Frișcă dispăre. Boabă începe să plîngă. Boroboată îl vede și suflă încet în trompetă.*)

IRINA : Boabă, fii bărbat, de ce plîngi ?

BOABĂ : Eu am o dorință mare, chiar o dorință grozav de mare. Dar nu e o dorință frumoasă. E o dorință tristă.

(*Frișcă iese încet din culise și se apropie tiptil de pom. Nu-l vede nimeni.*)

IRINA : Ai pățit ceva, Boabă ?

BOABĂ : Nu. (*Plînge din ce în ce mai tare.*)

IRINA : Ai tăi ? Au pățit ai tăi ceva ?

BOABĂ : Nu.

IRINA : Boabă, fii bărbat. Zi, ce-ai pățit ?

BOABĂ : N-am pățit nimic. Și nu e o dorință frumoasă. E o dorință tristă.

GOGOLOI : Pss...

IRINA (*lui Gogoloi*) : Sst ! (*Boroboatei.*) Boroboată, scoate carnețelul dorințelor și scrie. (*Explicativ, celorlalți.*) Avem un carnețel al dorințelor. Și Boroboată va scrie acolo toate dorințele care se ivesc. (*Boroboată își pune trompeta deoparte și scoate dintr-o geantă un carnețel și un pix.*) Zi, Boabă, fii bărbat.

BOABĂ : A dispărut un șoim.

FRIȘCĂ : Un șoim ? Au !

(*Frișcă fuge în culise.*)

GOGOLOI : Pss... Ce șoim ?

BOABĂ : Un șoim de la grădiniță. Grupa mijlocie. Noi îi spunem Tic-tac, pentru că îi place să imite ceasul. Tic-tac a șters-o de-acasă, a luat-o razna pe străzi și a dispărut. Și i-a spus mama lui să n-o ia razna pe străzi...

IRINA : Și a dispărut...

BOABĂ : Și a dispărut...

(*Boroboată suflă încet în trompetă. Pune trompeta la loc și-i ia carnetul dorințelor.*)

IRINA : Și e o jale în blocul vostru...

GOGOLOI : Pss...

BOABĂ : Știi ce jale e ?... Mama lui plînge, aleargă pe străzi și plînge. Bunica lui plînge, aleargă pe străzi și plînge. Of, of, of ! Ah, ah, ah ! Uf, uf, uf ! (*Cintă.*)

Ah, ce fel de viață

E fără dulceață,

Ce viață e fără Tic-tac ?

Ah, mama lui plînge,

Ah, pomul se frînge

Și nimeni nu vrea cozonac...

Ah, urlu ca-o fiară !

Sau ca o fanfară ?

Uf, urlu ca un cotcodac !

Urlați pe-ndelete,

Suflați și-n trompete,

Că poate ne-aude Tic-tac !

IRINA (*mult entuziasm*) : Boabă ! Ești un copil grozav ! Și ai o dorință nemai-pomenită ! O să fii doritorul frunțas ! Ai scris, Boroboată ?

BOROBOATĂ : Stai să termin adresa lui Boabă. Bloc FX unu B, iar după ce o cotești la dreapta de vreo trei ori, dai de scara 4 M. Acolo e apartamentul-101 bis.

(*În timpul acesta, Frișcă se întinde de după pom și-i ia trompeta.*)

IRINA : O să-i spunem peștișorului Topki, și peștișorul Topki o să-l găsească imediat pe Tic-tac. Gata ! Am rezolvat-o cu dorințele ! Altă dorință nu ne mai trebuie.

(*Se aude risul răgușit al lui Frișcă. Copiii nu-l aud.*)

GOGOLOI : Pss...

IRINA : Ce-i, Gogoloi ?

GOGOLOI : O să-l găsească ei pe Tic-tac. Nu se poate să nu-l găsească. Îți dai seama cîți oameni umblă după Tic-tac ?

BOABĂ : S-a anunțat și la radio.

(Frișcă o șterge încet în culise, cu trompeta în mână.)

GOGOLOI : Pss ! Și dacă o să-l găsească...
IRINA : Da, prieteni ! Așa e, prieteni ! Să nu ne oprim ! Să-i dăm bătaie înainte ! Cine are o dorință ? Boabă !
BOABA : Să se găsească Tic-tac.
IRINA : S-a scris. Boroboată !

BOROBOAȚA : Vreau să cînt la trompetă așa ca să rămînă toată lumea cu gura căscată. Dar ce poate să facă peștisorul Topki ? Să cînte-n locul meu ? Hahaha ! Nu mai pot de ris ! Să vă arăt ceva la trompetă. (Caută trompeta, n-o găsește.) Au ! Unde e trompeta mea ? Au ! Mi-am pierdut trompeta ! Au !

(Boroboată e gata să plîngă, dar chiar în clipa aceasta apare Frișcă. Ține la redere trompeta. E teribil de mindru și de triumfător.)

FRIȘCA (a răgușit de tot) : Hir... sfîr... mîr... țîr...

BOROBOAȚA : Trompeta mea ! Trompeta mea ! Frișcă, dă-mi trompeta !

FRIȘCA : Hir... mîr... butoi... sfîr... Topkir...

GOGOLOI : Pss... Ce zice ? Ce spui, Frișcă ?

FRIȘCA : Mîr ! Sfîr ! Butoi... cîr, cîr... înghețată... vîr... pește...

BOABA : Au ! Vrea înghețată de pește ! Copii ! A înnebunit Frișcă !

IRINA : Sst ! la mai zi o dată, Frișcă !

(Frișcă are un acces de tuse. Ii trece.)

FRIȘCA (e tot răgușit, dar vorbește inteligibil) : Vă dau trompeta, dacă-i spuneți lui Topki să-mi dea un butoi de înghețată. Asta să fie dorința voastră : să-mi dea mie un butoi de înghețată. Am butoiul — aveți trompeta, n-am butoiul — n-aveți trompeta. Ha ! Frișcă-i mare și grozav și cînd vrea e foarte grav ! Ha !

GOGOLOI : Pss... Ha ! Pss...

IRINA : Frișcă ! Unde e demnitatea ta de copil ?

FRIȘCA : În burtă ! Vreau înghețată ! Vreau un butoi de înghețată !

IRINA : Și nu-ți pare rău de Tic-tac ? Cine știe pe unde plînge după mama lui...

BOROBOAȚA (aproape plîngînd) : N-am nevoie de trompetă ! Au ! Zău că n-am nevoie de trompetă ! Mai bine să-l găsească Topki pe Tic-tac !

(Irina îi face semn să tacă și le spune ceva, repede, copiilor.)

FRIȘCA (scandeață fără să observe nimic) : Vreau un bu-toi de în-ghe-ța-tă ! Vreau un butoi de în-ghe-ța-tă !

(Frișcă suflă în trompetă. Trompeta scoate un sunet hiriit. Abia acum vede Frișcă ce fac copiii. Aceștia s-au așezat în jurul lui, dar la o distanță aprecia-bilă.)

FRIȘCA (fricos) : Ce vreți, mă ? Vreți bătaie ?

IRINA (amenințător) : Ham ! Ham-ham !

FRIȘCA : Nu ți-e rușine ? Știi că mi-e frică de cîini !

BOROBOAȚA (din spatele lui Frișcă) : Cucurigu ! Cucurigu !

FRIȘCA (se întoarce brusc) : Nu ți-e rușine ? Știi că mi-e frică de cocoși !

BOABA (dintr-o parte) : Chiț ! Chiț-chiț !

FRIȘCA (se întoarce brusc) : Nu ți-e rușine ? Știi că mi-e frică de șoareci !

GOGOLOI (din spatele lui Frișcă) : Biz ! Bizzz-bizzz !

FRIȘCA (se întoarce brusc) : Nu ți-e rușine ? Știi că mi-e frică de albine.

COPIII (dansînd în jurul lui Frișcă) :

Cu-cu ! Cucurigu !
Ți-am mîncat covrigu' !
Și-ai rămas și făr' salam,
C-a venit un Ham-ham-ham !

(Fiecare copil, celuilalt.)

Mițu-Mițulică,
Vrei o bombonică ?
Altfel vine un purcel,
Grohăind ca vai de el.

(Toți, lui Frișcă.)

Cotco-cotcodace !
Unde-s trei spanace ?
Poate tu ești un spanac,
Ciugulit de-un pitpalac !

FRIȘCA (cuprins de panică, aleargă de colo-colo înăuntrul cercului) : Lăsa-ți-mă să ies ! Lăsați-mă să ies ! Vreau un butoi de înghețată ! Atît !

(Copiii continuă să danseze în jurul lui Frișcă. Gogoloi face un pas înainte.)

GOGOLOI : Eu sînt Chiț ! Iar ea (o arată pe Boroboată) e...

BOROBOAȚA : ...Chița !

AMÎNDOI : Ți-am mîncat, în doi, alvița !

TOȚI COPIII : Iar de nu te porți mai bine, o să vină cinci albine !

FRIȘCA : Luați-vă trompeta ! Lăsați-mă în pace ! N-am nevoie de trompeta voastră !

(Frișcă îi aruncă Boroboatei trompeta și fuge în culise.)

BOABĂ : Uf ! Am scăpat de Frișcă !
FRIȘCĂ (își scoate capul din culise) :
Mult grozavul Frișcă — mișcă și
pișcă ! Vreți bătaie ? Vă dau eu bă-
taie ! La toți ! Hahaha !

(*Boroboată suflă în trompetă. Capul lui
Frișcă dispare.*)

IRINA : Gata, copii, să pornim la atac !
Uitați-vă și voi la ceas ! Cum stăm
cu timpul ?

GOGOLOI : Pss...

IRINA : Nici un pss... Auzi cum se aude
ceasul ? Tic-tac ! Tic-tac ! E clar ? Lu-
crăm numai în jurul școlii ! E clar ?
Vă purtați cum scrie în regulamentul
de comportare. E clar ? Boabă ! Cum
te adresezi ?

BOABĂ (uluit) : Cui ? Au ! Știu ! „Sti-
mate om mare !”

GOGOLOI : Pss... Bravo, Boabă ! Eu am
uitat !

BOABĂ : Ar trebui să ne luăm și noi
un nume. Ceva mareș. De pildă, „Leii
din Școala 124”. Ce ziceți, stimați co-
legi ?

GOGOLOI : Bravo, Boabă. Nici nu mi-a
trecut prin cap. Leii din...

BOROBOAȚĂ : Boabă, fii bărbat, unde ai
văzut tu lei ?

BOABĂ (*intransigent*) : Unde ? Tu nu vezi
nimic ? Tu n-ai un ochi, doi ochi ?

GOGOLOI (*a priceput totul*) : Pss... Ce,
tu ești leu, Boabă ? Și, dacă te trage
de nas ? Un om mare ? De doi metri ?
Ce-ai să faci ? Ai să ragi ?

BOABĂ : Cum o să rag... Îi spun : „Nu
ți-e rușine, nene” ?

(*Copiii izbucnesc în ris.*)

GOGOLOI : Pss... Ce ne facem, stimați
colegi ?

(*Boroboată suflă în trompetă.*)

BOABĂ : Ce-i, Boroboată ?

BOROBOAȚĂ : Are Irina o idee. (*Irinei.*)
Hai că mi-ai spus-o. Nu-i așa că
mi-ai spus-o ?

IRINA : Și dacă ți-am spus-o, ce... Nu
e o treabă prea grozavă.

BOABĂ : Și cum ai spus, Irina ? Hai,
zi, cum ai spus !

IRINA : Ce mare secret... Am zis să ne
spunem „Ceata lui Topki”.

GOGOLOI : Pss...

IRINA : Nu e nici un „pss”... „Ceata lui
Topki” și atât.

(*Boroboată îi face Irinei semn și suflă
în trompetă.*)

BOROBOAȚĂ (*se arată cu degetul*) : Eu !

IRINA : Au ! Pss... Era să uit ! Vai, vai,
vai ! Boroboată a compus un cîntecel
pentru noi. Pentru „Ceata lui Topki”.

GOGOLOI (uluit) : Pss... Tu, Boroboată ?
Ai făcut tu un cîntecel ?

BOROBOAȚĂ : Hahaha ! Nu mai pot de
ris ! Nici mie nu-mi vine să cred. Și
știu să-l cînt și la trompetă.

BOABĂ : Dar n-are cuvinte ? Că mie
nu-mi plac cîntecele fără cuvinte.

BOROBOAȚĂ (*modestă*) : Are și cuvinte,
are de toate. (*Și mai modestă.*) E cel
mai frumos cîntecel din lume. Irina !

IRINA : Da !

BOROBOAȚĂ : Drepți ! (*Irina ia poziție
de drepți.*) Boabă !

BOABĂ : Da !

BOROBOAȚĂ : Drepți ! Fii bărbat, Bo-
bă ! Treci în spatele Irinei !

(*Din culise apare capul lui Frișcă.*)

FRIȘCĂ : Vreau și eu ! Vreau și eu !

BOROBOAȚĂ (*il ignoră*) : Gogoloi !

GOGOLOI : Pss... Și eu ? Da !

BOROBOAȚĂ : Treci în spatele lui Bo-
bă ! Ceata lui Topki !

COPIII : Da ! Da, Boroboată !

BOROBOAȚĂ : Cu cîntec, în căutarea
dorințelor, marș !

(*Boroboată suflă în trompetă. Toți co-
pii pornesc în marș. Boroboată merge în
dreapta lor și suflă în trompetă.*)

COPIII (*cîntă*) :

O dorință cine are ?

Un, doi, hop !

Veselă și foarte mare !

Tip, tip-top !

Dacă știi ce-i o dorință,

Poc, poc, ioc !

Ești copil cu chibzuință

Și noroc !

O dorință-i o ființă,

Oac, oac, mac !

O tratezi cu cuviință,

Nu buimac !

O dorință cine are ?

Bing, bing, bang !

Foarte bună, foarte mare !

Bim, bam, zdrang !

(*Copiii se împiedică și cad rizind unii
peste alții.*)

Partea a II-a

Tabloul 3

Același pom ca în primele două tablouri. Deasupra pomului este ceasul, pe care, în locul cifrei 12, serie „Ora îndeplinirii dorințelor“. De pom atîrnă un fel de anunț : „O dorință cine are ?“ În fața pomului, o bancă mare, de clasă. Pe bancă, o călmără mare, în care se află o pană de scris. În dreapta băncii e un mare glob pămîntesc, care, din cînd în cînd, va fi luminat și se va învîrti.

Scena e goală. Se aude un sunet de trompetă. Apare Irina, cu un fel de registru sub braț. Se oprește în fața băncii. Un al doilea sunet de trompetă. Apar ceilalți copii. În fruntea lor e Boroboacă, care suflă în trompetă. Ceilalți doi copii cîntă.

COPIII :

O dorință cine are ?

Un, doi, hop !

Veselă și foarte mare !

Tip, tip-top !

(Copiii se opresc în fața Irinei.)

BOROBOACĂ : Hahaha ! Nu mai pot de ris ! A dispărut Frișcă !

GOGOLOI : Pss... L-ai văzut tu cum a dispărut ?

BOROBOACĂ (derutată) : Nu. E adevărat. Nu l-am văzut cum a dispărut. (Suflă în trompetă.) Frișcă ! (Nu răspunde nimeni.) A dispărut Frișcă...

IRINA (își duce miinile pînă la gură) : Huș, găină, la culcuș ! (Ascultă. Nu se aude nimic.) Ham-ham ! (Ascultă. Tot nu se aude nimic.) A dispărut Frișcă... Altfel, făcea el gălăgie pînă acum.

BOABĂ : Dar Tic-tac nu s-a găsit. Mama lui plînge, aleargă pe străzi și plînge. Bunica lui plînge, aleargă pe străzi și plînge.

GOGOLOI : Pss... Săracu' Tic-tac...

BOABĂ : Dar mama lui Tic-tac ? Dar bunica lui Tic-tac ? (Brusc. alt ton.) Copii, am o rugăminte. Vă rog frumos să strigați cu toții „Bravo, bravo, Boabă, bravo !“

GOGOLOI : Te doare capul ? Ți-a intrat vreo muscă în ureche ? De ce să strigăm „Bravo, bravo, Boabă, bravo !“ ?

BOABĂ (brusc infuriat) : Adică, eu pot să strig toată ziua, pentru orice copil, „Bravo, bravo, ăla, bravo !“, și voi nu vreți să strigați măcar o dată „Bravo, bravo, Boabă, bravo !“ ? !

BOROBOACĂ : Hahaha ! Nu mai pot de ris ! (Suflă în trompetă.)

IRINA : Sst !

GOGOLOI : Pss...

BOABĂ : Au !

IRINA : Sst ! Voi auziți ce-aud și eu ?

BOROBOACĂ : Dar tu auzi ceva ?

IRINA : Aud, că eu nu cînt la trompetă, hahaha ! Aud un clopoțel. (Ușor cîntat.) Clopoțel, mițitel, Se aude cîntinel, Și ne-aduce-o veste Scoasă din poveste.

(Intr-adevăr, se aude un clopoțel. Din ce în ce mai tare. Copiii stau înmărmuriți și așteaptă. Apare un fel de pitic cu barbă pînă la pămînt, cu mantie roșie, mai curînd o zdreanță, și cu o cipică tot roșie, pusă pe-o ureche. Piticul e călare pe un cal de lemn înhamat la un căruț.)

PITICUL (cîntînd) :

Hai, di-di, di-di, didișcă,

Hai c-avem și noi și brișcă !

Brișca mișcă, dar nu pișcă

Și e trasă de-un didișcă.

(Voce răgușită.) Nu știu dacă ați aflat, mă, că brișca e o trăsură, că adică am o trăsură. Iar didișcă e calul, nu ? Că-i spui „di-di“, nu ? (Voce falsă.) Ați priceput, dragi copii ?

(Copiii sînt stupefiați de această apariție. Boroboacă suflă în trompetă.)

GOGOLOI : Pss...

BOABĂ (încet) : Bravo, bravo, cum te cheamă, bravo ! (Și mai încet.) Nu l-ai văzut pe Tic-tac ?

IRINA : Ce pitic nostim... Dar cînd ți-a crescut barba așa de lungă ?

PITICUL (spontan și răgușit) : La unșpe fără douăzeci.

IRINA : La unșpe fără douăzeci fix ? Sau nu chiar fix de tot ?

PITICUL : Fix, mă, fix de tot. Am zis : „Hau-hau-hau și miau-miau-miau !

Haide. Frișcă, de te mișcă și-mi îndreaptă partea dreaptă !"

GOGOLOI : Pss... Dar nu ți-a fost frică de pisici ?

PITICUL (il ignoră) : Mda. Mda, mda. (Voce falsă.) Bravo, copii. Ați priceput, dragi copii ? Sint un pitic vrăjitor, mă ! Pot să bag groaza-n voi ! Să tremurați ca niște piftii ! Uuu-uuu !

BOABĂ : Au !

PITICUL (ușor speriat) : Care a spus „miau” ? Să facă un pas înainte și să-și dea singur două palme !

BOABĂ : Am zis „au !”, înțelegi ? „Au”, nu „miau”, e clar ?

IRINA (incet, lui Boabă) : Ai uitat să spui „stimate om mare”. Boabă, fii bărbat.

BOABĂ (incet, Irinei) : Dar ce. ăsta-i om mare ? Nu vezi că e pitic ?

IRINA (ușor derutată) : Mda... Dar mai e și vîrstă, înțelegi ? Că are vreo optzeci și patru de ani ! Tu să-i spui „stimate om mare”, că dacă nu spui „stimate om mare”, nu-ți mai spun nici eu nimic la matematică.

PITICUL (a tras discret cu urechea) : Dragii mei copilași ! Bravo, copilași, bravo ! (Alt ton, ceva mai răgușit.) Bravo, mă. Aveți o dorință și nu știți ce să faceți cu ea ? Vă-nvăț eu, mă ! Dorința voastră o veți da celui mai grozav copil din lume, că știe el ce face cu ea ! Cel mai grozav copil din lume ! Că altfel fac „uuu-uuu !”, mă ! Lui și numai lui îi veți da dorința voastră ! Lui... (Începe să tușească, nu poate continua.)

IRINA : Dar cine este acest cel mai grozav copil din lume, stimulate om mare ?

PITICUL (se umflă în pene) : Ha ! Există un singur răspuns, mă ! Unul singur ! Sfir, mir, cir, dir ! Un singur răspuns : Frișcă !

(Piticul se dă prea repede jos de pe calul de lemn și-și calcă pe barbă. Barba îi alunecă și cade. Piticul se apleacă repede ca s-o ridice, îi cad și mantaua și ciplica. Se îndreaptă : e Frișcă. Se uită speriat la copiii stupefiați din jurul lui.)

FRIȘCA (derutat și răgușit) : Hir... sfir... cir... mir... Vreți bătaie, mă ?

GOGOLOI (se apropie și-l pipăie cu oarecare teamă pe Frișcă) : Chiar tu ești, Frișcă ? Tu ești „uuu-uuu” ?

FRIȘCA : Cir... sfir... mir...

(Se întoarce și pleacă.)

IRINA : Frișcă !

(Frișcă se întoarce și se uită la Irina.)

FRIȘCA (ultimul hal de răgușeală, își duce mina la inimă) : Sfir... pi... mir... tic... cir... cir...

(Frișcă ia de dirlogi calul de lemn și pleacă de pe scenă.)

IRINA (se așază în bancă și notează ceva repede) : Frișcă a vrut să ne spună ceva cu „cir-mir”. Dar ce-o fi vrut să ne spună ? (Boroboată suflă în trompetă. Ceasul sună. Acele ceasului arată o oră foarte apropiată de „Ora îndeplinirii dorințelor”.) Au ! Pss ! Vai ! repede ! Ce ne facem cu dorințele... Ce stai, Boroboată ! Unde e demnitatea ta de copil ?

(Boroboată suflă în trompetă. În spatele ei se așază Gogoloi, în spatele lui Gogoloi se așază Boabă. Copiii cîntă doar atît.)

COPIII : O dorință cine are ?

(Copiii dispar în culise. Irina rămîne singură. Se uită în stînga și în dreapta. N-o vede nimeni. Scoate din bancă un binoclu, se uită prin binoclu în depărtări și cîntă.)

IRINA :

Pește, pește, peștișor,
N-ai uitat de mine ?
Știi, există-un colțișor
Unde-i tare bine.

Unde balta-i de cristal,
Dacă-nchizi o pleoapă,
Unde-i soare mult pe mal,
Soare mult și-n apă.

E și-un pom. Poate-un alun,
Poate-o sălcioară.
Peștișorul, ești bun,
Eu sint bălăioară.

Pește, pește, peștișor,
N-ai uitat de mine ?
Știi, există-un colțișor
Unde-i tare bine.

(În timpul cîntecului, Boabă își scoate capul, cercetează de jur-împrejurul globului, vede că nu e nimeni în afară de Irina. În momentul în care Irina începe să cînte, Boabă se oprește pentru o clipă, încintat, apoi se strecoară încet în spatele globului pămîntesc. În momentul în care Irina termină cîntecul, Boabă începe să tușească.)

IRINA : Au ! E cineva aici ?

BOABĂ (își scoate capul de după globul pămîntesc) : Eu ! Eu sint ! Boabă !

IRINA : Uf ! (Altă voce.) Boabă, fii bărbat ! Ai tras cu urechea, să-ți fie rușine ! Să n-aud nimic ! Nu cauți dorințe, să-ți fie rușine ! Ce cauți lîngă glob ? Să-ți fie rușine !

BOABĂ : Dar Tic-tac ?
IRINA : Ce-i cu Tic-tac ?
BOABĂ : Nu-i nimic. Tot nu s-a găsit.
IRINA : Deloc ?
BOABĂ : Deloc.

(Ceasul bate din nou. Un tic-tac puternic. Irina se uită la ceas.)

IRINA : Lasă, Boabă. O să-i spunem lui Topki și Topki o să-l găsească pe Tic-tac.

(Se aude un sunet de trompetă.)

BOABĂ : O fi găsit cineva o dorință, de aia suflă Boroboată în trompetă. Cine știe ce dorință grozavă o fi...

(Apare Gogoloi. Ține în mână un băț de care se sprijină ca de un baston.)

IRINA : Ce-i cu bățul ăla, Gogoloi ? Ți-ai scrîntit vreun picior, ceva ?

GOGOLOI *(voce de bătrîn înțelept)* : Of, of, of... Și-am încălecat pe-un băț, trist ca un castravăț. Că de-aia umblu cu bățul ăsta după mine, dragi copii, că sînt trist ca un castravete.

BOABĂ : Castravetele e vesel. Că e verde și gustos.

GOGOLOI : E vesel ? Serios ? Atunci, sînt trist ca un trandafir.

IRINA : Trandafirul e gingaș. Și miroase... Știi ce miroase ?

GOGOLOI *(enervat)* : Vreți să vă croiesc una cu bățul ăsta ? Castravetele nu e trist, trandafirul nu e trist ! Dar ce e trist ? Gogoloi e trist. Adică eu. Sînt trist, dragi copii și stimăți colegi. Sînt trist ca un Gogoloi trist. Că am întrebare pe cineva, cam murdar și cam nebarbierit și cu un neg mare pe nas, ce dorință are ? Și mi-a zis : „Te-a cirpit cineva astăzi ?”

IRINA : I-ai zis „stimate om mare” ?

GOGOLOI : I-am zis chiar „mult stimat om mare” ! Și pe urmă am mai întrebat pe cineva, care era și bărbierit, și curat, și n-avea nici neg pe nas, și avea și un fular colorat, și acest cineva...

IRINA : Cineva numărul doi.

GOGOLOI : Așa, așa, cineva numărul doi. Și cineva numărul doi mi-a zis : „Chiar așa, mă, am ajuns pe mîna voastră, mă ?” Și pe urmă a strigat : „Derbedeilor ! Vă dau pe mîna miliției ! Repetenților !”

BOABĂ : Au !

IRINA : Of...

GOGOLOI : Iar o bunică blindă, cred că era o bunică blindă, mi-a zis : „Vrei să-ți cumpăr bomboane, puișor ?” Pss...

BOABĂ : Au ! I-ai mîncat bomboanele...

GOGOLOI : Vrei să te pocnese cu bățul ăsta ? Știi ce doare ? ! Groaznic. Că l-am încercat pe mine. Știți ce i-am zis ?

BOABĂ : Că o bomboană nu strică nici-odată.

IRINA : Boabă, fii bărbat. Gogoloi a spus că n-are voie să mîncească bomboane, că-l dor dinții. Așa e, Gogoloi ?

GOGOLOI : Pss... Nu e așa. I-am zis : „Mult prea stimată bunică, vă rog să-mi permiteți să vă ajut să duceți sacoașa pînă la colț, că aici e zona mea”. Și mi-a zis : „Vai, îmi dai voie să te pup pe creștet ?”

BOABĂ : Au ! Și tu ce ai făcut ?

GOGOLOI : Pss... Eu ? I-am dat voie să mă pupe pe creștet.

(Se aude sunetul trompetei.)

BOABĂ : Au ! Vine și Boroboată. O fi dat și ea de-o bunică blindă.

(Boabă o ia la goană.)

IRINA *(foarte severă)* : Boabă !

BOABĂ *(se oprește brusc)* : Da, Irina... Ce dorește stimata Irina ?

IRINA *(il imită)* : Ce dorește stimata Irina ? Dar ce dorește stimatul Boabă ? Ceva bomboane ? Am eu bomboane și nu e nevoie să vinezi bunici blinde care dau bomboane.

BOABĂ *(mindru)* : Nu vreau bomboane.

IRINA : Dar vrei ceva, este că vrei ceva ?

BOABĂ : Vreau.

GOGOLOI : Pss...

IRINA : Ce vrei, Boabă ? Recunoaște imediat !

BOABĂ *(timid)* : Recunosc, dacă trebuie să recunosc, recunosc. Vreau să găsesc și eu o bunică blindă care să mă pupe pe creștet. Au !

(Boabă o ia la goană. Se aude din nou trompeta. Apare Boroboată, care suflă de zor în trompetă și merge în pas voios.)

BOROBOATĂ : Boroboată ! Drepti ! *(Boroboată ia poziția de drepti.)* Boroboată, stai cum vrei. *(Boroboată se așază pe jos, turcește.)* Boroboată, draga mea Boroboată, Boroboată, te rog din suflăt, mai suflă o dată în trompetă. *(Suflă în trompetă.)* Mai suflă o dată, Boroboată, te rog din suflăt să mai suflă o dată. *(Suflă din nou în trompetă.)* Ah, Boroboată, ce frumos e, Boroboată ! Te rog din suflăt, mai suflă o dată. *(Boroboată mai suflă o dată.)* Bravo, Boroboată, bravo, Boroboată !

GOGOLOI : Pss... Cred că de-aia mîncinci atât la mere : ca să poți sufla în trompetă. *(O imită.)* „Bravo, Boroboată !”

hahaha! Adică, de ce să fie „bravo, Boroboată!”?

BOROBOAȚĂ: Pentru că sint un copil grozav, de-aia, iar tu nici măcar nu cunoști regulamentul de comportare. Că, dacă stai aici degeaba... Că unii stau degeaba, iar alții caută dorințe peste dorințe. (*Mindră.*) Eu, de exemplu! (*Multă modestie.*) Ah, ce dorință am găsit... Bravo, bravo, Boroboată, bravo!

IRINA (cu suspiciune): Ai găsit tu ceva dorințe ca lumea?

(*Boroboată suflă în trompetă.*)

IRINA: Cum?

(*Boroboată mai suflă o dată în trompetă.*)

IRINA: Ai găsit o dorință?

(*Boroboată suflă în trompetă și dă din cap.*)

BOROBOAȚĂ (nu mai poate să rabde): Dar ce dorință, copii... Ah, ce dorință am găsit... O minune! Iat-o!

(*Copiii o privesc incremenți pe Boroboată, care se caută prin buzunare.*)

GOGOLOI: Pss... Ai băgat dorința în buzunar?

BOROBOAȚĂ (*franc*): Da, sigur. Unde voiai s-o bag? Hahaha! Nu mai pot de ris. Cred că am pierdut-o.

GOGOLOI: Pss... Ai pierdut dorința? Și-ți mai arde de ris? Vezi bățul ăsta? Îl vezi sau nu-l vezi? Recunoaște cinstit!

BOROBOAȚĂ: Hahaha! Taci, Gogoloi, că nu mai pot de ris! Hahaha! (*Suflă în trompetă.*) Am găsit-o. Iat-o! (*Îi întinde Irinei o foaie de hirtie.*)

IRINA (uluită): Ce-i asta? (*Boroboată suflă în trompetă.*) Te-am întrebat: ce-i asta? (*Boroboată suflă în trompetă.*) Termină odată cu trompeta aia! (*Irina îi ia trompeta.*)

BOROBOAȚĂ: Bine că am scăpat de trompetă. Mă doare și capul de atîta suflat. (*Cu arțag.*) Nu cîștești odată ce scrie în bilețelul ăla? E cea mai grozavă dorință din lume. Numai eu puteam să găsesc o dorință ca asta! Bravo, Boroboată!

GOGOLOI: Pss... Tot te mai doare capul? IRINA (*desface, oarecum cu teamă, bilețelul, îl citește*): Boroboată, tu ai citit bilețelul?

BOROBOAȚĂ (*mindră*): Da! Îl știu și pe dinafară! Hahaha!

GOGOLOI: Pss... Și ce scrie?

BOROBOAȚĂ: „Bravo, copii!” Asta scrie: „Bravo, copii!” E o minune, este, Gogoloi?

GOGOLOI (*agitindu-și amenințător bățul*): Și, asta e o dorință? „Bravo, copii!” e o dorință?

IRINA (*între timp a cercetat cu multă atenție bilețelul*): Mai scrie ceva: „Fiți fericiți!”

(*Chiar în aceeași clipă se aude vocea lui Boabă.*)

BOABĂ: Au!

BOROBOAȚĂ: Au! A pățit Boabă ceva! GOGOLOI: Pss...

(*Apare Boabă. E trist și supărat, abia-și tirăște picioarele.*)

BOABĂ: Au!

BOROBOAȚĂ: Au!

IRINA: Sst! Ce-ai pățit, Boabă?

BOABĂ: Au! Au, copii, e jale. Am dat telefon acasă. Mama lui Tic-tac plînge, aleargă pe străzi și plînge. Bunica lui Tic-tac plînge, aleargă pe străzi și plînge. Iar Tic-tac tot nu s-a găsit.

(*Se aude puternic ticăitul ceasului. Ceasul bate ora 11, a mai rămas doar un ceas pînă la „Ora îndeplinirii dorințelor”. Toți copiii se uită în tăcere la ceas.*)

GOGOLOI: Pss... Sint trist ca un Gogoloi trist.

IRINA: Bine, Boabă, așa o să facem: o să-l rugăm pe peștișorul Topki să-l găsească pe Tic-tac.

BOABĂ: Mulțumesc, Irina.

IRINA: Tu, mie? Dar de ce?

(*Boabă nu mai apucă să răspundă, pentru că se aude vocea răgușită a lui Frișcă. În timp ce-și va cînta cîntecelul, Frișcă va apărea pe scenă, trăgînd după el calul de lemn. În căruț se află, frumos împachetate, hainele de pitic. Și mai e și o pungă mare. Fața lui Frișcă e minjită toată cu ceva roșu.*)

FRIȘCĂ:

Hai, di-di, di-di, didișcă.

Ai o brișcă de la Frișcă.

Brișca mișcă, dar nu pișcă

Și e trasă de-un didișcă!

Ce stați, mă, cu gura căscată? Nu l-ați mai văzut pe marele Frișcă?

IRINA: Nu s-a găsit Tic-tac. Tot nu s-a găsit.

FRIȘCĂ (*o ignoră*): Hahaha! Ha-ha-ha, ce vesel sînt, ha-ha-ha, răcnesc și cînt!

BOABĂ: Au!

GOGOLOI (*lui Frișcă*): Pss... Vrei să te croiesc cu bățul? Vrei? Recunoaște cinstit!

FRIȘCĂ (*ușor speriat, la vederea bățului*): De ce să mă croiești?

GOGOLOI : Adică, eu poate că plîng cu niște lacrimi cît bostanul, că s-a pierdut Tic-tac și că nu s-a găsit Tic-tac, iar tu...

FRÎȘCĂ : Stop, Gogoloi ! Ce tot urli, mă, ce tot urli ? Și unde sînt lacrimile tale, că vreau să văd și eu o lacrimă, două, da' nu văd nimic.

GOGOLOI : Nu vezi ?

FRÎȘCĂ : Nu !

GOGOLOI : Nu vezi, mă ? Ascultă ! Auzi ?
(Cîntă.)

Nu tună, nu plouă,
O lacrimă, două
Îmi curg zgomotos pe obraz.

Își iau tot elanul
Că sînt cît bostanul
Și haț ! nimeresc pe-un pîrleaz !

Pîrleazul se-ndoaie,
Apoi se-ncovoie
Și buf ! cade lat în noroi !

Și-așa a fost cazul
Să afle pîrleazul
Ce-i lacrima lui Gogoloi.

FRÎȘCĂ : Ce tot urli, mă, ce tot urli ? Că Tic-tac e acasă și-l ține mama lui în brațe și-l pupă de zor. Hahaha ! Tic-tac o să ajungă ca mine, că și pe mine m-a pupat mama lui, și uitați ce față mi-a făcut.

BOABA : Au !

FRÎȘCĂ : Ce ai, Boabă, te doare burta ?

BOABA : Te-a pupat mama lui Tic-tac ?

FRÎȘCĂ : Dar mama cui vrei să mă pup ? Că pe Tic-tac l-am dus acasă, nu ? Și, cînd ne-a văzut, mama lui Tic-tac a spus „of” sau „oh” sau „au”. Și pe urmă, cu o gură mă pupa pe mine, iar cu mîna cealaltă îl ținea în brațe pe Tic-tac.

BORBOAȚĂ : Frișcă ! L-ai găsit tu pe Tic-tac ? ! Hahaha ! Nu mai pot de rîs.

FRÎȘCĂ : Ei, l-am găsit... Am dat de el în parc, că se juca cu un cățel. Îi dădea cățelului batista s-o mînînce și zicea că e os. Că ăștia, cățelii, sînt proști, nu ? Și i-am zis : „Mă Ti-tac, nu ți-e rușine deloc ? Vrei bătaie ? Mama ta plînge, aleargă pe străzi și plînge, la fel și bunica, iar tu stai aici și te joci cu cățelul, măgarule... Vrei bătaie ? Marș acasă”. Și Tic-tac îmi zice : „Nu știu unde e casa mea”. Și atunci am pus gheara pe el și l-am dus acasă.

IRINA : Bravo, Răgușilă. N-o să mai la-
ru la tine.

FRÎȘCĂ : Ei, da...

IRINA : Copii, hai să strigăm : „Bravo, bravo, Frișcă, bravo !”

COPIII : Bravo, bravo, Frișcă, bravo !

FRÎȘCĂ (emoționat) : Mai încet, mă, că mă doare capul. Hai, că n-am timp de voi, că vreau să le duc pe astea lui Tic-tac.

GOGOLOI (uluit) : Pss... Îi dai lui Tic-tac calul tău de lemn ?

FRÎȘCĂ : Și ce-ai vrea, să ți-l dau ție ? Hahaha ! Ei bine, nu ți-l dau, îl dau lui Tic-tac, că e mic, mă, nu găligan ca tine. Și-i dau și costumul de pitic, dacă vrei să știi.

BORBOAȚĂ : Da-n punga aia ce e ?

FRÎȘCĂ (o imită) : „Da-n punga aia ce e...” Nu e nimic pentru tine. Sînt bomboane pentru Tic-tac. (Confesiune.) Că am avut niște bani pentru înghețată, așa că am putut să-i iau bomboane lui Tic-tac. O să se bucure, măgarul ăla mic, că e mare mîncător de bomboane. (Irina suflă brusc în trompetă.) Au ! N-ai spus că nu mai latri ?

IRINA : Și ce, am lătrat ? Nu vezi că suflu în trompetă ? Nu ți-e rușine ? Răgușilă ! Unde ți-e capul ? (Mai suflă o dată în trompetă.) Sst ! Frișcă ! Tu ai să vii cu mine la peștișorul Topki. O să stăm pe mal și... Dar să nu mai faci „miau”. Pe cuvîntul tău de copil că nu mai faci „miau” ?

FRÎȘCĂ : Se poate, Irina ?... Cum o să fac „miau” ? Că i-am spus și lui Tic-tac de peștișorul Topki. Au ! Să-i duc repede calul. Mă ajutați, mă, la cal ? Că tot trag de el de dimineată și nu mai pot...

IRINA (suflă în trompetă) : La cal !

(Copiii se reped la cal. Unii îl împing, alții trag de dirlozi. Borboacă s-a urcat discret în căruță și dă foarte veselă din mîini. Toți copiii încep să cînte.)

COPIII :

Hai, di-di, di-di, didișcă,
Cu nădejde, c-ai și-o brișcă.
Brișca mișcă, dar nu pișcă
Și e trasă de-un didișcă.

(Copiii pleacă de pe scenă. Pentru o clipă, scena rămîne goală. Apare, în fugă, Irina. Aleargă la bancă. Scoate de acolo binoclu. Se uită prin binoclu, ca marinarul.)

IRINA (încet) : Pește, pește, peștișor...

AL DOILEA CÎNTEC DE PAUZA

Tot sare-ntr-o baltă
(Nu asta, cealaltă !)

Broscoiul pe nume Oac-oac !

Și-așteaptă Broscoiul
Să strige Rățoiul

Cu ciocul lui mare — mac-mac !

Ah ! — țipă Broscoiul,

Ah ! — țipă Rățoiul,

Ah ! E-o grozăvie pe lac...

Ce vor ? Să se muște ?

Să pape găluște ?

Că țipă : oac-oac și mac-mac !

Dar alta-i povestea

Și alta e vestea

Cu domnii Mac-mac și Oac-oac !

Nu caută muște,

Nu vor nici găluște,

Ghidușii se joacă pe lac !

Tabloul 4

Același decor ca în primul tablou, numai că, de data asta, deasupra pomului atîrnă ceasul. Este aproape „Ora îndeplinirii dorințelor”. Ticăitul ceasului e foarte puternic. Se aude trompeta. Din culise apare capul lui Frișcă. Cercețează cu atenție locul. Lingă capul lui Frișcă apare capul Irinei. Se uită și ea cu atenție.

IRINA : Parcă nu e nimeni. Ce zici, Răgușilă ?

FRIȘCĂ : Hir... mîr... Nu e. Așa zic și eu, că nu e nimeni.

(Frișcă traversează în fugă scena și se ascunde în spatele pomului. Se aude trompeta.)

IRINA : Boroboată, termină odată cu trompeta !

FRIȘCĂ *(de după pom)* : Gata. Eu sînt gata.

(Irina traversează calm și cu demnitate scena și se așază lingă Balta azurie. Din culise apare capul lui Gogoloi.)

GOGOLOI *(incintat)* : Pss... ce frumos e... VOCEA LUI BOABĂ : Au !

GOGOLOI : Au ! Pss... *(Capul lui Gogoloi dispăre. Se aude vocea lui Gogoloi.)* De ce m-ai înțepat, Boabă ?

VOCEA LUI BOABĂ : Da' tu de ce tragi cu ochiul ?

VOCEA LUI BOROBOAȚA : Sst ! Mai încet, stimați colegi. Vreți să-l speriați pe Topki ?

(Sunet de trompetă. Liniște.)

FRIȘCĂ : Irina ! Pot să vin lingă tine ?

IRINA : Dar să nu faci „miau”.

FRIȘCĂ : N-o să fac. Pe cuvîntul meu de copil că n-o să fac.

IRINA : Vîno, dar piș-piș, nu bum-bum.

(Frișcă se strecoară cu grijă pînă la Irina.)

FRIȘCĂ *(după ce s-a aranjat bine lingă Irina)* : Irina, de ce-i spui mamei tale Muțicanu ?

IRINA : Nu știu. Că am întrebat-o și pe mama : de ce-ți spun eu „Muțicanu” ? Iar mama m-a luat în brațe și m-a pupat și mi-a spus să fiu sănătoasă,

că așa-i spun de cînd eram mică, mică de tot. Ai priceput, Frișcă ?

FRIȘCĂ : Sigur. Aștia mici fac fel de fel de treburi. Știi ce de bomboane mă-nîncă Tic-tac ?...

(Ticăitul ceasului se aude foarte puternic. Irina și Frișcă se uită cu atenție la ceas. Boabă o zbughește din culise și se ascunde după pom. Nici Irina, nici Frișcă nu observă nimic. Din culise apare capul lui Boroboată.)

BOROBOAȚA : Hahaha ! Nu mai pot de ris ! Boabă ! Pleacă de-acolo !

(Boabă își duce amîndouă mîinile la urechi. Lingă capul lui Boroboată apare un băț, după băț apare și capul lui Gogoloi.)

GOGOLOI : Pss... Pss ! Boabă ! Vrei să-ți ard una cu bățul ? Recunoaște cîstit !

BOABĂ *(degetul la gură)* : Sst ! Vine peștișorul Topki !
(Se face liniște.)

FRIȘCĂ : Irina ! Dar de ce Balta azurie se numește Balta azurie ?

IRINA : Pentru că e așa de azurie. Dar nimeni nu știe de ce e așa de azurie. Se spune că în Balta azurie apa e foarte mică, dar că din ea pleacă un fir de apă, și firul de apă se varsă într-un lac, iar din lac pleacă un rîuleț, care se varsă într-un rîu, iar rîul se varsă în Dunăre, iar Dunărea se varsă în mare. Și, așa, Balta azurie e legată de toate apele lumii. De asta o fi așa de azurie Balta azurie.

FRIȘCĂ : Și Topki de unde o fi venit ?

IRINA : Nu se știe. Poate o fi venit dintr-o altă Baltă azurie... Cine știe cite bălți azurii sînt pe lume...

FRIȘCĂ : Tu n-ai nimic, Irina ?

IRINA : Un fișit. Parcă se aude un fișit.

(*Intr-adevăr, se aude un fișuit.*)

FRIȘCA : Mă duc după pom. Să fie la fel ca data trecută.

IRINA : Bine, Frișcă. Du-te.

(*Frișcă se retrage cu spatele spre pom. Nu-l vede pe Boabă, se împiedică de el și e gata să cadă.*)

FRIȘCA : Ce cauți. mă, aici ? Vrei bătaie ?

BOABĂ : Sst ! Vine peștișorul Topki.

FRIȘCA (mormăind) : Ți-arăt eu, după aia...

(*De o parte a pomului apare capul lui Frișcă, de cealaltă — capul lui Boabă. În culise se văd, în continuare, capul lui Gogoloi și al Boroboatei, bățul lui Gogoloi și trompeta Boroboatei. În fața, la marginea Băltii azurii, se află Irina. E un moment de liniște, și de aceea, poate, fișuitul se aude mai clar.*)

IRINA (încet) : Pește, pește, peștișor...

(*Ceasul începe să bată „Ora indeplinirii dorințelor”.*)

O VOCE DE BARBAT : Copii ! Ora îndeplinirii dorințelor a sosit !

(*Bătăile ceasului s-au oprit.*)

VOCEA PEȘTIȘORULUI TOPKI : Irina !

IRINA : Da, Topki. Sint aici. Ai venit ?

Îmi pare foarte bine că ai venit. Ți-am adus cornuri. Vrei un corn ?

TOPKI : Astăzi sint sătul. Păstrează-le pentru tine.

IRINA : Mulțumesc, Topki.

TOPKI : Eu îți mulțumesc, Irina !

IRINA : Da, Topki.

TOPKI : Ai adus dorința ?

IRINA : Am adus-o.

TOPKI : A fost greu ?

IRINA : Foarte greu. Știi, nu m-am gândit până acum la ce-i aia o dorință.

TOPKI : Și ai găsit ceva frumos ?

IRINA : Cred că da. Am scris-o pe un bilețel. Vrei să-ți dau bilețelul ?

TOPKI : Vreau, altfel ne descurcăm mai greu.

IRINA : Dar tu știi să citești ?

TOPKI (cu arțag) : Știu, sigur că știu, ei, asta e acum... Nu-mi dai bilețelul ?

IRINA : Poftim.

(*Irina scoate din buzunar un bilețel și-l întinde spre Balta azurie.*)

TOPKI : E o dorință frumoasă. Foarte frumoasă. Eram sigur că ai să găsești o dorință foarte frumoasă. Dar imi pare rău de ceva.

IRINA : De ce-ți pare rău, Topki ?

TOPKI : Că n-ai scris-o și pe o hîrtie mare și frumoasă, pe care s-o agăți de pom. Ar fi fost frumos ca pe pomul de lângă Balta azurie să fie prinsă dorința asta.

IRINA : Am făcut-o, Topki. Pe cuvîntul meu de copil.

TOPKI : Serios ? Și unde e hîrtia ?

IRINA : E în pom. Stai puțin.

(*Irina fuge spre pom și scoate de acolo un sul pe care-l desfășoară și-l agăță de pom. Acum se văd cele scrise : „TOTI COPIII DIN LUME SĂ FIE FERICIȚI ! RĂSPUND DE ASTA : OAMENII MARI !”*)

TOPKI (citește) : Toți copiii din lume să fie fericiți ! Răspund de asta : oamenii mari !

IRINA : Răspund de asta : oamenii mari !

CEILALȚI COPII : Răspund de asta : oamenii mari !

(*Irina se apropie din nou de Balta azurie.*)

IRINA : E bine ?

TOPKI : E foarte bine, Irina. Acum trebuie să plec. Dar o să ne revedem, nu-i așa ? Ai să vii aici, la Balta azurie, și ai să cinți „Pește, pește, peștișor”, și eu am să vin. Bine, Irina ?

IRINA : Bine, Topki.

TOPKI : La revedere, Irina !

(*Se va auzi un fișuit.*)

IRINA (cintă) :

Te du cu bine, Topki drag,
Pe-al apei limpede drumeag,
Fără noroi, fără clăbuci,
Fără cîrlige, fără știuci !

Ne vom revedea, ne vom revedea
La Balta noastră azurie !
Doar un copil poate să știe
Cum să găsești un drum spre ea.

Pe-al apei sunet foșnitor
Chemarea mea o-auzi ușor.
Și într-un rîu și într-un lac,
Ca un gînd șoptit, ca un tic-tac.

(*Ceilalți copii pleacă din locurile lor, se string în jurul Irinei și cintă împreună cu Irina refrenul.*)

COPIII :

Ne vom revedea, ne vom revedea,
La Balta noastră azurie !
Doar un copil poate să știe
Cum să găsești un drum spre ea.

C O R T I N A